

Ромео. — Къде се в светлата луна, която ~~издига~~ порвева със сребро...

Жулиета. — Не се кънки в луната — всеки месец
мени те своя лик — и тая нйт
е нйтат на измалата.

Ромео. — В какво
за се кънка?

Жулиета. — В какво? — Не, по-добре
недей се в нищо ти кънка — или
във своето аз, което е за мене
и бог, и идол. — Аз ще ти повървам.

Ромео. — Къде се, мила, щом в това време...

Жулиета. — Недей! Накара да си ^{ли} ~~иска~~ ~~мис~~
страхуваш се, че скоро се разбраше —
и толкова бързо, толкова внезапно —
както светкавица, както гласе,
преди «светкавица» да си черкоче.
Дано пра втора среща с тебе ират
да оубети и тая нйтка частие!
Дано такъв нкой те озаря,
както в нощта върди царя!

Ромео. — С това ли само ти ще ме оставиш?

Жулиета. — Какво ми искаш още да направя?

Ромео. — И ти се закълни! Аз кълтва дадох.

Жулиета. — По-рано аз, но бях назад я взела.

Ромео. — Ти би я взела! Но защо, любима?

Жулиета. — За да я дам на тебе носе пак.

А ти сега ми дай каквото искам:
вешкодичие като морето,
любов — безбрежна. Кълкото дървам,
аз по-богат, но-безбрежна ставам.

Гласът на Дойката зад суната.
Какъв е моя шум? — Воната ид, дойко!
Лоптеки, мими, верен ти бди!
Аз ще се върна скоро пак — след малко!

Жулиета.